

อภิศาสตร์
ภาษาอวัชบรรณ
โดยนักปราชญ์โบราณคดีสยาม

บาป, บุญ, คุณ, โทษ (๓)

ความหมายคำว่า คุณ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ หมายถึง ความดีที่มีประจำอยู่ในสิ่งนั้น ๆ เช่น คุณของแผ่นดิน, ความดีที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น ไม่รู้จักชั่วแฉงแฉงร้อน และความเกื้อกูลเช่น รู้คุณ นอกจากนี้ คุณ ยังเป็นคำที่ใช้เรียกนำหน้าบุคคลเพื่อแสดงความยกย่อง เช่น คุณพ่อ คุณแม่ คุณสมร เป็นคำนำหน้าชื่อสตรีที่ยังไม่ได้สมรสและได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตั้งแต่ชั้นจตุตถจุลจอมเกล้าถึงชั้น ทุติยจุลจอมเกล้าหรือคำนำหน้าชื่อสตรีที่ยังไม่ได้สมรสและได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์จุลจอมเกล้าฝ่ายในชั้นทุติยจุลจอมเกล้าพิเศษขึ้นไป คำว่า คุณ ยังหมายถึง คำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึงด้วยความสุภาพ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๒ ถ้าเป็นภาษาปาก คำว่า คุณ หมายถึงคำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึงด้วยความสุภาพ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๓ เช่น คุณอยู่ไหน ช่วยไปเรียนว่ามีคนมาหา

คำนามว่า คุณ ที่หมายถึง อากัรพณ์ คือ พิธีทำร้ายต่ออมิตรโดยเสกสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้าในตัวหรือฝังรูปฝังรอย เรียกกันว่า กระทำคุณ และเรียกผู้ถูกกระทำว่า ถูกคุณ หรือคุณไสย คำว่า คุณคำ หมายถึงสิ่งที่มีประโยชน์หรือมีมูลค่าสูง คำว่า คุณธรรม หมายถึงสภาพคุณงามความดี คำว่า คุณประโยชน์ หมายถึงลักษณะที่เป็นประโยชน์ เช่น สมุนไพรมีประโยชน์ในการทำยารักษาโรคได้

ส่วนคำว่า โทษ เป็นคำนาม หมายถึง ความไม่ดี หรือความชั่ว เช่น โทษแห่งความเกียจคร้าน, ความผิด เช่น กล่าวโทษ และหมายถึงผลแห่งความผิดที่ต่องรับ เช่น ถูกลงโทษ ผลร้าย เช่น ยาเสพติดให้โทษ ถ้าเป็นคำกริยา โทษ หมายถึง อ้างเอาความผิดให้ เช่น อย่าโทษเด็กเลย คำว่า โทษกรรม หมายถึง โทษหรืออาชญา คำว่า โทษตรีัย หมายถึง อากัรที่ดี ลม และเสมหะ ให้โทษพร้อมกัน และคำว่า โทษโทษ เป็นคำภาษาปาก หมายถึง โทษ โดยโทษโทษ นี้มักใช้แยกกัน เป็น ขอโทษขอโทษ ถือโทษถือโทษ.

อภิเดช บุญสงค์.